

i Slutningen af forrige Aar, blev det udtrykkelig udhævet af Justitsministeriet, at Slægtningernes Control kunde undværes, naar Sagen blev ordnet ved Lov, og at det var kun saalænge Sagen ikke var ordnet ved Lov, at der blev optaget denne Bestemmelse i Bevillingerne, at Besidderne havde at forene sig med de Successions-Berettigede om Undværelsen af curatores fideicommissi.

Forsaauidt det af den høitærede Justitsminister er yttret, at saafremt det var Meningen med Lovforslaget, at Justitsministeriet skulde føre Control med Anvendelsen og Omfætningen af de Capitaler, der indkomme ved Godssets Afhændelse, vilde dette være uoverkommeligt for Justitsministeriet, maa jeg tillade mig at bemærke, at Udvalget har meent, at det maatte være overladt til Justitsministeriet, at ordne denne Sag, som det maatte finde det hensigtsmæssigt. Det er ligeledes af den høitærede Justitsminister yttret med Hensyn til § 6, som en Indvending mod, at den samme Begunstigelse indrømmes med Hensyn til Panteforskrivninger, som der er foreslaaet med Hensyn til Kjøbecontracter og Skjoder, at det muligt kunde give Anledning til Misligheder, idet slige Forskrivninger vel vilde blive udstedte til Lehnsbesidderne, men kun pro forma, saaledes at de atter af disse bleve overdragne til Andre, for derved at nyde godt af denne Begunstigelse, som Paragraphen indrømmer; men Udvalget er imidlertid gaaet ud fra den

Mening, at Transporten af slige Panteforskrivninger fra de oprindelige Creditorer til nye Creditorer, maatte skee paa det sædvanlige stemplede Papiir, der svarer til det Papiir, hvorpaa Forskrivningen burde have været udstedt, naar saadan Begunstigelse, som den Loven indeholder, ikke var givet. Forsaauidt der fremdeles med Hensyn til § 6 af den høitærede Justitsminister er udtalt, at der ikke synes at være nogen Anledning til mere, med Hensyn til Afhændelsen af Fæstegodsset paa Lehnene, at indrømme en Eftergivelse af $\frac{1}{2}$ pCt. Afgiften, end ved Afhændelse af Fæstegodsset paa de andre Godsfer, og at denne Bestemmelse saaledes burde være almindelig, og navnlig ordnes saaledes, at det blev bestemt, at ved Afhændelse af Bøndergods til Selveiendom i Almindelighed, skulde der ikke erlægges anden Afgift end den, som er bestemt ved Forordningen af 8de Febr. 1810 § 6, nemlig 1 Rbd. pr. Ed. Hartkorn af Godsset, da skal Udvalget tage under Overveielse, hvorvidt der muligt maatte være Anledning til herpaa at gaae ind. Inden jeg slutter, skal jeg tillade mig den Bemærkning, at Udvalget maa beklage, at et af dets sagkyndige Medlemmer, Statsraad Neergaard, ved Sygdom har været forhindret fra at deeltage i endeel af de Møder, som af Udvalget ere blevne afholdte; imidlertid deeltog han dog i de første Møder, og har i disse erklæret sig enig i de Hovedprinciper, hvorfra denne Lov gaaer ud.